

Alma Mater

Mart 1990

The "never ending quest for education" is still alive and well in Tarsus. We now have Maynard Hall

Maynard Hall, named after our beloved Dr. Maynard was opened on the 21st of October. Mrs. Maynard's presence was of great excitement and of greatest importance for all of us. The still fresh and current message Dr. Maynard had delivered to the graduates of 1964 was read at the ceremony before the opening.

To the students of the senior class (1964)

We all hope that this Yearbook will serve to remind us all of the years we have worked together and learned from each other. This Yearbook is an unusually important one since it is published to mark the end of the first seventy-five years in the life of our school. At such a point in the life of an institution it seems worthwhile to try to recall what some of the purposes of the institution are, what it is trying to do.

We might express the purpose of Tarsus College as being to guide its students so that they may

1. Develop those skills which will enable them to be leaders and citizens of Turkey and of the world;

2. Become dedicated to the concept of serving their country and mankind;

3. Possess a strong sense of moral responsibility and integrity.

Specifically what can our school do to attain these ends? First, it should help you to learn to think effectively. That is, you must learn to arrive at conclusions by logical means not by depending on prejudice and guesses.

Knowledge of a large number of facts is not sufficient, though it is necessary. One must be able to apprehend the general idea or concept contained in the facts, the relationships among them, and their relationship to the problems of life. Secondly, our school should help you to learn to communicate your thoughts effectively. One must be able to present his thoughts orally and in writing in such a form that they may be clearly understood by others. Thirdly, our school should help you

to learn to make relevant judgements. One must be able and willing to use facts and only those facts related to a specific problem in arriving at a judgment on it. And finally, our school should help you to understand the moral implications of your actions and decisions and enable you to choose the right from the wrong. It is not enough to know what is right. A man must be committed to embodying his ideals in his action, feelings, and thoughts.

Education does not end with graduation from school; it continues all through life. There are many graduates of our school throughout Turkey of whom we are proud because they represent what we mean by an educated man. We hope and believe that you will join them in the never ending quest for an education.

Richard E. Maynard

Mr. Maynard

Richard Maynard was born in Bitlis, in 1912, while his parents were in Turkey as missionaries. He spent 43 of his 66 years of life in our country serving for education.

He started to teach in Tarsus, in 1933 a year after he was graduated from Oberlin College. At the end of 3 years of teaching, he went back to Wisconsin University for a masters degree in economics. He came back to Turkey in 1939 together with Georgianna Matthew, he there met and married.

In 1949 he started working as a president in TAC. Friendship and Unity buildings were built in 1950s and 1960s during his presidency to meet the increasing number of students.

Maynards' home was always open to their Turkish friends, their colleagues and to the tourists passing through Tarsus. It was very common to find students reading, listening to music or having 5 o'clock teas in their home.

Mrs. Maynard was of great help to our school being an English teacher, a librarian, and also a host. It is for Mrs. Maynard that the number of books in the library increased to more than 10.000.

In 1961, he went for a doctorate on education to Chicago University. He followed closely the developments in his profession especially concerning Turkey.

Maynards moved to Istanbul in 1964, after Dr. Maynard was made a consultant to the Board Committee. He was known for his strong personality and politeness. He was of great help with his advices. The period of Turkish-American association was started in his leadership in all Board Schools in Turkey.

Maynards moved to Izmir in 1972. He worked as a Finance Manager, teacher and Educational Secretary of Board Committee. Mrs. Maynard on the other hand has made great improvements in the school library. Maynards went back to Chicago in 1977. In October, the same year Dr. Maynard had a heart operation. After a similar operation in 1978 on April 18 he has deceased.

MAYNARD HALL'ÜN AÇILIŞINDAN HABERLER

Serdar Kutsal bildiriyor.

* Borsa Restaurant'taki akşam yemeğinde Mrs. Maynard'a günün anısı olarak üzerinde MAYNARD yazısı örülmüş olan Minyatür Halı Tezgahı verildi. Mrs. Maynard hediye töreni sırasında "Görüyorum ki benim herkesten çok torunum var. Hepinize tüm bu güzellikler için teşekkür ederim" dedi.

* Geceye öğrencileri temsilen katılan Student Council Başkanı Serkan Taylan'ın Mrs. Maynard'a olan sevgi ve saygının bir gösterimi olarak tüm salona BOM çekirmesi güzel bir jestti.

* Törenlerin gündüz bölümü Saygı Duruşu ve İstiklal Marşı ile başladı. Mr. McCain'in açılış konuşması ve Mr. Maynard'ın 1964 Mezunlarına hitaben yaptığı konuşmayı okumasının ardından sırasıyla; O. Faruk Loğoğlu (Mezun olarak), Tarsus Milli Eğitim Müdürü, Mr. Marc Grossman (A.B.D. Büyükelçisine Vekaleten) ve Sn. Sabri Arıkan (İçel Vali Yrd.) konuşmalar yaptılar.

* Mr. McCain'in telgrafları okumasının ardından Mrs. Maynard'ın kurdeleyi kesmesiyle bina hizmete açıldı. Okul'da verilen bir parti ile törenlerin ilk kısmı tamamlandı.

* Mezunlarımızdan Özden Özler'in (TAC'67) Eşi Nilgün Özler'in (ÜAKL'69) Mrs. Maynard'la sohbetleri tam bir anne-kız sohbeti havasındaydı. Oradan kapığımız bir anıyı sizlerle de paylaşmak istiyoruz. Nilgün Hanımın sınıfta gürültü çıkaran bir oyuncakla sürekli şamata yapmasından bıkan öğretmen doğrucu oyuncakla birlikte Mrs. Maynard'ın karşısına gönderir. Mrs. Maynard hiçbir şey yapmaz sadece şunu söyler "Ideas take the place of toys at your age."

* Haydar Hoca'nın kitabının çıkacağı haberi duyan herkes tarafından sevinçle karşılandı. Akşam Yemeğinin ilerleyen saatlerinde yoğun isteğe dayanamayarak "Haydar, Haydar" isimli şarkıyı söylemesi de gecenin bir başka güzel tablosunu oluşturdu.

* Haydar Hoca'mıza sözlü olarak yaptığım bir isyanı burada yazılı olarak da tekrarlamak istiyorum. "Hocam ya siz beş sene geç doğaydınız, ya da biz beş sene erken doğsaydık da sizin sınıfınızda okusaydık." Bu isyan Haydar Hoca'nın öğrencilerinin sürekli onun sınıfında okumaktan övünmeleri sonucu yapılmıştır. Bir de rica şu Ebcet Hesabını bir özel derste sizin öğrenciniz olmayanlara da öğreteceğinizi söylemişsiniz. Hala bekliyoruz...

Maynard Hall'un açılışında, yıllar sonra Mrs. Maynard'ı tekrar görebilmek büyük heyecandı. Serdar Kutsal, Mrs. Georgianna Maynard ile açılış gününde bir mini söyleşi yaptı.

Mrs. Georgianna MAYNARD ile Mini Söyleşi

Alma Mater: Mrs. Maynard, sizi sorularla kısıtlamak yerine bu kısa sohbetimizi duygularınızı, düşüncelerinizi, söylemek istediğiniz herşeyi söyleyeceğiniz bir tarzda yapmak istiyorum. Söz sizin.

Mrs. Maynard: Bu insanları görmek anlatılmaz, tarif edilemez bir mutluluk. Bunlar benim çocuklarım. Çoğu benim Prep sınıfımdaydı. Bugünü yaşadktan sonra daha iyi anladım ki Mr. Maynard'ı sevenler onu kalplerinde yaşıyorlar. Bunun böyle olduğuna eminim. Gelirken pek çok korkum, tereddüdüm vardı. Eski anılarla karşılaşacaktım. Belki de bıraktığımız değerlerin, hiçbirini bulamayacaktım. Pek çok değişiklik olmuş. Doğru. Binalar çok değişmiş, okula kızlar alınmış. Ama özü değişmemiş. Şu anda biliyorum ki bu TAC eski TAC. Benim Türkiye'ye gelişimin tam 50. yılı, pek çok acı ve tatlı anıyla dolu yıllar. Bunun için gelirken gergindim. Samimiyetle söyleyeyim korkuyordum. Ama şimdi çok mutluyum, her şey çok ama çok güzel.

Alma Mater: Sizi tekrar ne zaman görebileceğiz?

Mrs. Maynard: Yapılmış herhangi bir planım yok. İlkbaharda Fransa ve İngiltere'ye gideceğim. İleride tekrar gelebilirim.

Alma Mater: Gözlerimiz 100. Yılda da sizi aradı ama yoktunuz?

Mrs. Maynard: O zaman benim için çok erkendi az önce de belirttiğim gibi pek çok tereddüdüm vardı. Ama bir gün Mr. McCain telefonu açarak Mr. Maynard acaba adına bir bina ister miydi? diye sorunca kendi kendime tamam dedim. Şimdi tam zamanı, çünkü artık Mr. Maynard da ölümsüzleşiyor.

Alma Mater: Bu kısa söyleşi için çok teşekkür ederim.

Dear Graduates of the American Board Schools in Turkey

That seems a rather formal way in which to address all of you dear friends... but I can't think of another way in which to include you all. And I am so grateful to you ALL! The reception you gave me when I came to Turkey last month (October '89) was simply overwhelming.

The party at The Club in Istanbul set the tone. It was wonderful to see so many of you, to catch up in a few minutes with so many successful careers. Most delightful was to see the culmination of the long-held dream of the alumni to have a "locale". I like the logo of the four-leaf clover, the club, which is also a sign of good luck!

Then in Tarsus... It is hard to express all the emotions that came flooding in upon me. Did you realize that it was exactly 50 years ago this year that Mr. Maynard and I came to Tarsus? (Of course, he had been there for four years before that.) It was just 25 years ago that me left Tarsus, but not Turkey. Those are nice round numbers for a celebration. What a magnificent way to celebrate with the dedication of a building named in honor of Richard Maynard!

The changes in Tarsus were immense. That was, for me, a good thing. There were no ghosts, no unhappy memories lurking around the corners. What was the same was the wonderful

warmth of friendship! We did enjoy our years with you... In the classroom, on expeditions (do you remember camping at Kiz Kale or snowballing above the Pass?). What rejoiced my heart and would have been an equal delight to Mr. Maynard was hearing of the use you have made of the education you started with us. We are proud of you!

My only regret is that I was not able to have a long and leisurely chat with each one of the returned graduates. The greetings at the afternoon ceremonies and the brief conversations so tactfully arranged at the evening banquet were only a sample. Perhaps that makes it doubly appropriate that I have a sample of an unfinished rug with the name Maynard at the top!

The flowers that you sent, the wreaths, and roses, alas have faded... But neither the pictures nor the memory have faded.

But Tarsus was not all... There was the party in Mersin... Again at a club, and a gathering in Ankara of more of the "family" of the American schools, and a party in İzmir. Heartwarming indeed is the warmth of the friendship that is evident at these gatherings.

Among the pictures that I show most proudly is the one of "My Grandchildren"... Your sons and daughters who are now enrolled in Tarsus School. I count 45 of them! I know that if similar pictures were taken at the other schools (I still think of them as the sister-schools, but we should now call them the siblings) there would be as many. That is the most impressive sign of loyalty I can think of.

My thanks to all of you. My greetings to those graduates who were not able to be at one or another of these gatherings. To all of you, I extend a welcome in Chicago. Please call. I love to show off my city.

Here is my address:

Mrs. R.E. Maynard

1221 East Hyde Park Blvd. #2, Chicago, IL 60615 USA

Phone: (312) 363-1639

College News

TAC looks forward to a brighter future for the students. But we also have a reminder of our bright days, when we were here as students.

Give for the Stickler Hall

Giving ones: Ersin Şendoğan (TAC '77), Aydın İzgialp (TAC '77), Selçuk Ünver (TAC '81), Serdar Kutsal (Alma Mater TAC '81).

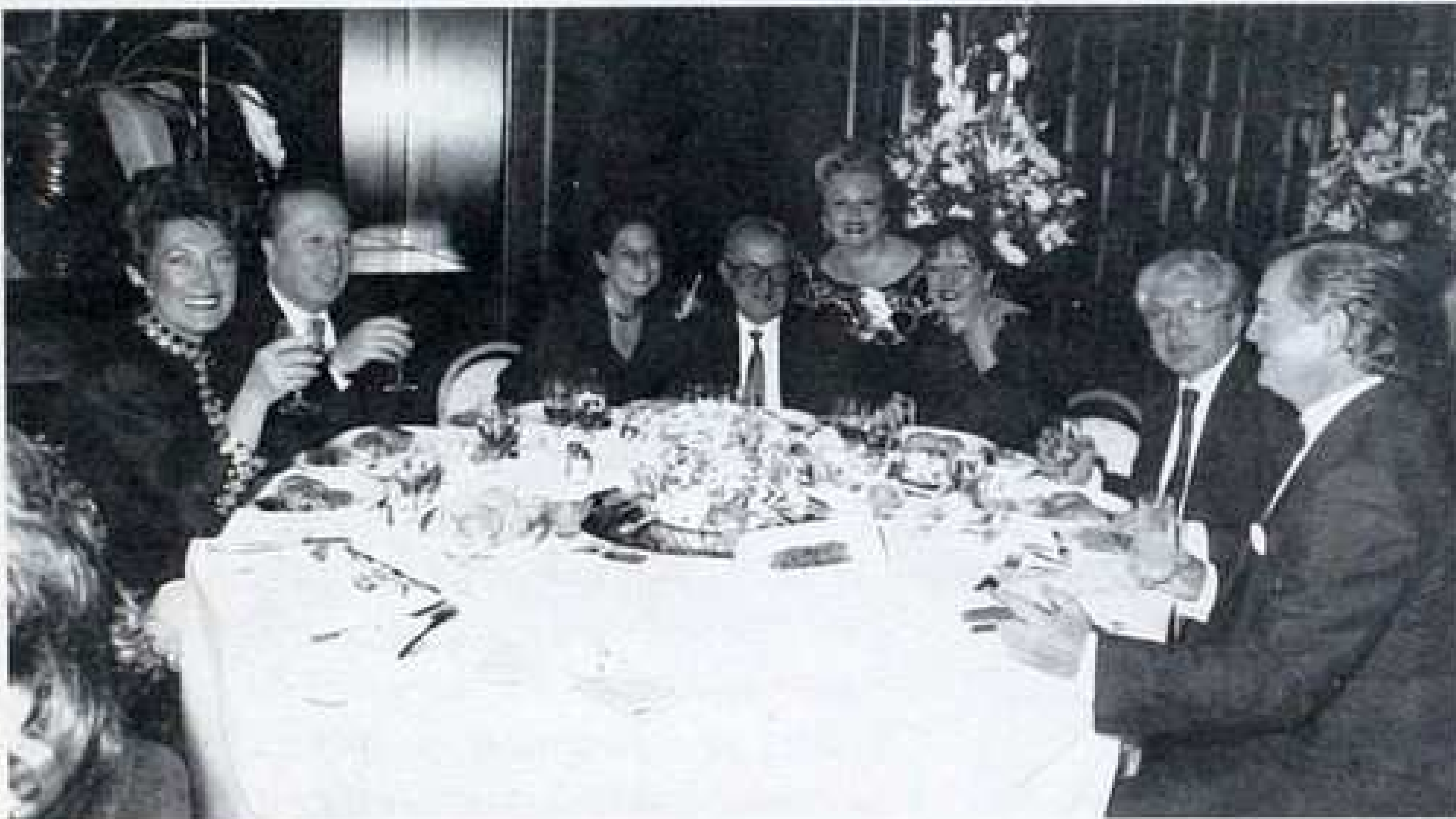
Mustafa Cömert looks for "cömert" brothers...

In the overall plan for TAC's second century, the cost of this first project, now named for Dr. Richard Maynard, plus the renewal of Friendship and Unity Halls, is being paid for by the American people.

An auditorium, a gift from the Karamehmets, and a gymnasium from the Sabancis, are well along in the planning stages.

But remodeling Stickler is the RESPONSIBILITY OF THE ALUMNI, and the estimated cost is 600 million Turkish liras. To date, just 20 million has been donated.

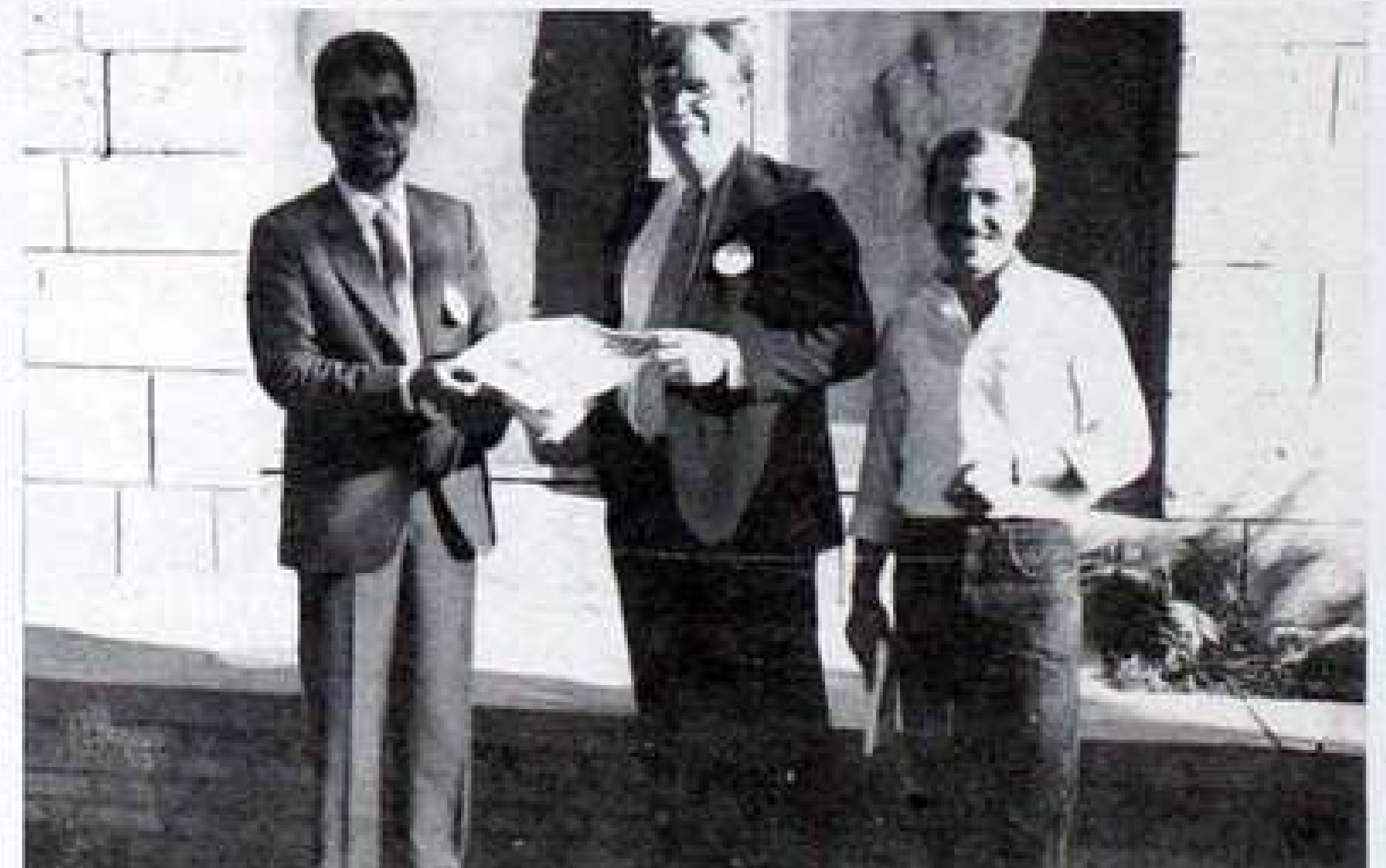
Please give generously; please do it now! Send donations to
c/o Mustafa Cömert
TAC Mezunlar Derneği P.K. 6,
33401 Tarsus.

ÜAKL'57 mezunları, sınıf arkadaşları Aytül Cennetoğlu (Güvenç)'in oğlu Berent'in düğününde (19 Ekim 1989). Resimdekiler: Aytül Cennetoğlu (Güvenç), Ülkü Ersin (Tiryakioğlu), Gülden Evrim (Ardıç), Gülsevin (Karlıklı).

Talas'lılar mezuniyetlerinin 25. yılını "The Club"da kutladılar.

Soldan sağa: Serdar Kutsal (Alma Mater), William C. Amidon (FABSIT Executive Director-Eski Orta Dean), Mustafa Cömert (TAC Mezunlar Derneği Yön. Kur. Bşk. Yrd.)

Flash... Flash... Flash... Flash...

In Yıldız Üniversitesi, Hünkar Dairesi, at 2:00 on March 20, 1990, Thomas Goodrich will give a talk on some changes in Turkey since he first came in 1953. Prof. Goodrich taught at Talas and later in İzmir. Since then he has become a student of Ottoman History and teaches at Indiana University of Pennsylvania. With his wife he is spending this academic year in Istanbul investigating libraries for Ottoman maps.

College News

Once Again Back on Campus

ACI Alumnae Association and the School Administration jointly organized a dinner on 14th of October in the school gym. Most of the graduates who were present were working alumnae and had not been to the school for many years after graduation. The dinner was started with a welcome speech by the ACI Principal Chris Bridge. '88 graduate Yankı Buke and her brother Çağrı sang a few songs which they composed themselves and we were once again proud of our graduates and their talents in many fields. It was a nostalgic evening and the music of the 60s dragged the graduates back to the good old school days.

Yeşim Tanık

P.S. The ACI Alma Mater Representative is Esmâ Çırpanlı and her phone number is 36 55 10.

ÜAKL'YE TÜBİTAK'TAN ÖDÜL

1988 - 89 Öğretim yılı TÜBİTAK okullar arası bölgesel değerlendirme sonuçları.

Marmara Bölgesi,
Matematik Dalı birinciliği:
Üsküdar Amerikan Kız Lise-
si'nden

İpek Kaya

Didem Ün

Özlem Alkan

Matematik dalında ferdi
derecelendirme:

İpek Kaya (ikincilik)

Didem Ün (üçüncülük)

Özlem Alkan (üçüncülük)

Kimya dalında ferdi
derecelendirme:

Gülen Altaş (Teşvik ödülü)

Koruma Derneği Başkanımız ve Mezunumuz Bekir Kaya Dergimizi incelerken. (TAC)

1937 Mezunu Yetvart Horhor Dergimizi incelerken. (TAC)

Başkanımız Güner Baykal'ın tüm mezunlar adına Haydar Hocamıza yağ çektiğinin ispatıdır. (TAC)

Tören için A.B.D.'den gelen konuklarımız Okul Müdürümüz Mr. Mc Cain'in Anne ve Babası, Mr. Walburn (Treasurer of U.C.B.W.M. and FABSIT), Serdar Kutsal (Alma Mater). (TAC)

Bana mektup var mı?

In the September issue of Alma Mater Ömer Göncü wrote a letter asking about Wilhelmine Cormann, the matron at Talas during the 1950s and early 1960s. In 1983 my two sons and I went to Augsburg, Germany, to visit Miss Cormann. She had been living in retirement there for many years. We had a pleasant visit and a dinner in a fine restaurant. She was, however, not in good health and was quite weak. About two years later the magazine subscription I always sent her was cancelled, and there has been no Christmas card from her either to me or to the Griswolds. She must have died.

I am glad that someone remembered her for what she did at Talas. Miss Cormann was raised in a refined home and to be at Talas was very difficult, since there was little refinement at the school. She tried to bring order and cleanliness where such was difficult and cared deeply for the students, the young faculty, and the workers. She deserved our kind thoughts as well as the very many stories all Talaslılar of her years can tell.

Sincerely,

Tom Goodrich

P.S. If Alma Mater could get a photograph of Miss Cormann from someone like the Edmonds, she might make a short article.

Alma Mater'in Ekim 1989 sayısını almanın mutluluğunu yaşıyorum... Biraz evvel elime geçti ve başından son satırına kadar birkaç kez devrettim.

Size ekte doldurduğum Questionnaire'i gönderiyorum. Alma Mater'i kesemediğim için fotokopi yaptım kusura bakmayın. Ayrıca 40 yıldır ayrılmadığımız Talas'lı sınıf arkadaşım Önder Güven için de doldurdum bir tane. İki hafta önce Önder'le arkadaşlığımızın kırkıncı yılını kutladık ailelerimizle birlikte. Bizim zamanımızda Talas'da bir laf vardı, "once a Talas'lı, always Talas'lı" diye. Herhalde son günümüze kadar Talas'lı kalacağız, tüm diğer okul ve tahsilimize rağmen.

Sizleri bu yayınımdan dolayı candan kutlar ve başarılar dilerim. Büyük bir boşluğu kapatıyor ve bizleri birbirimize kavuşturuyorsunuz. Sonsuz teşekkürler.

Talas 1952 mezunlarının The Club'da toplandıklarını okudum. Lütfen toplantı günlerini bildirebilirseniz belki yolumuzu o tarafa kaydırabiliriz bir gün.

Çok, çok teşekkürler. Herşey gönlünüzce olsun...

Saygılarımla,

Yener Ergüven

Editörün Notu:

"Eğri" sen neden iki satır yazmadın da Yener'e yükledin bu işi? "Gonca" gül oldu mu? Lütfen yaz da, haberimiz olsun ailemizden.

Sevgili arkadaşlar,

ALMA MATER'in yeniden yayınlanmaya başladığını görmek çok güzel bir sürpriz oldu. Tebrik eder, başarılı çalışmalarınızın devamını dilerim.

Son iki yılda Aydın Koç (TAO'65, TAC'68) önderliğinde TARSUS RÜZGARİ adında, TAC'68 mezunları arasında başlattığımız bir bülten çıkarmaya çalıştık. Maalesef arzu ettiğimiz sürekliliği sağlayamadık. Yine de tesellimiz arkadaşlarımızın bir bölümünün nerede olduğunu, neler yaptıklarını yıllar sonra öğrenebilmemiz oldu. Tarsus Rüzgarı'nın kopyalarını ve gönderdiğimiz arkadaşların adres listesini ekte yolluyorum.

İkinci sayıyı merakla bekliyoruz. Mutlu günler dileğiyle,

Nihat Taner TAC'68

Çakmak Caddesi 27/41 Buğdaycı Apt. 33060
Mersin

Ekim 1989 'Alma Mater' sayısını aldım; hem kutlar, hem de teşekkür ederim. Çocuklarımız için' sayfasına, çocuklarımıza ve de torunlarımıza hitap eden bir foto yolluyorum. Çözüm için bir de silüet kroki ilave ettim, zira milattan evvel çekilmiş bu resimde ne çocuklara ne de torunlara pek şans tanınmıyor!

İlgi duyabilecek eski arkadaşlar için kendimi biraz tanıtayım; Talas'tan sonra eğitimime Ankara'da devam ettim. 1947/48 döneminde Ankara Atatürk Lisesinden mezun olduktan sonra, Ankara Tıp Fakültesine girdim. İki yıllık bir çabadan sonra, hekimliği benden daha iyi yapabilecek kişileri düşünerek bu mücadeleden vaz geçtim! Bundan sonra Almanya'ya giderek, Frankfurt'da, The American Express Co. de bankacılığa başladım. 15 yılım bu işte bana epey tecrübe kazandırdı. Yurda 1970 de döndüm ve tıbbi araç ve malzeme üreten bir kuruluştaki 15 yıl emek verdim ve genel müdür düzeyinde emekli oldum. Bundan sonra ekteki kartlarda belirtilen faaliyetleri veren kendi kuruluşumla geçimimi temin ediyorum. 26 yaşında iki oğlum var; biri astronom diğeri de bilgisayar mühendisi oldu.. Talas'ın verdiği ile, kinseye muhtaç olmadan yaşayıp gidiyoruz. Evet, benden bu kadar.. Bundan böyle sizlerden, Alma Mater'den ve imkan olursa eski arkadaşlardan duymak isterim.

Eğer gönderdiğim 22 kişilik grup resmini, Alma Mater'de yayımlayabilirseniz bu ihtiyar delikanlıların çoğu meydana çıkacaktır. (Yaşları şimdi 58 ile 65 arasında olmalı) Ben hepsinin isimlerini hatırlayamadım. Gelin onlara soralım ve şu 22'li bilmeceyi tamamlayalım. Alma Mater'den ve eski arkadaşlardan haber bekleyerek, sevgi ve selamlar. (Resim için bkn. s. 8)

Ferit Selamoğlu

Talas 1942/1945

Ataç Sokak 1/7 Sıhhiye Ankara

Telefon: 131 79 06

Merhaba Alma Mater,

Yeni Alma-Mater'i büyük bir coşkuyla elime aldım. Eksik, aksak filan değil, aramızda ki harika bir bağ olmuş İnşallah devam eder. Ve, inşallah biz Ankara'dan Alma Mater'i destekleyebiliriz. Gecelerimiz, buluşmalarımız, ileride açacağımız lokalimizle... Böyle bir yayın devam etmeli. Bana bu harika yaratığı lütfen aşağıdaki adrese yollar mısınız?

86'TAC

D. Gözde Özgödek

Dr. Mediha Eldem Sok. 38/15

06420 Kızılay/Ankara

Çam Konak Hatırası

Piyano çaldım. Müzik okulda çok mühimdi. "May Day"lerde, ayrıca Piraye hanım müzik hocamız mezun olacakların diploma günü müziğinin programını hazırlardı. 10 uncu sınıftayken Çam Konakta leyli olarak kalırdım. Ahşap eski bir binaydı. Çam Konak eski olduğundan orada kalanlara bazı avantajlar tanınırdı. Ben piyano çalışmalarımı her akşam 21.00 - 21.30 arasında, Çam Konağın piyanosunda yapma iznine sahiptim. Diğer öğrenciler yatmağa 21.30'da gelirlerdi. Yatmadan önce her akşam bütün bir yıl, Manuel de Falla'nın Ateş Dansını çaldım. Her akşam mutlu bir vazifesi idi Sevinç Doral'ın.

Sevinç (Doral) Alantar

4, Rue Raspail

94200 IVRY/FRANSA

Tel: 46703915

Sevgili Alma Mater'ciler,

Maynard Hall'ün açılışında eski dostları görme fırsatını bulduk.

Ayaktakiler (soldan sağa):

Sadık Güngör ('69), Aycan Uluğ (?),

Rıza Taze (galiba '71), Ali Aşkın (galiba '72),

Tarık Bozbey ('68), Haluk Göfer ('69),

Murtaza Cömert ('68), William Amidon,

Nihat Taner ('68).

Çökenler: Oğuz Demirsoy(?),

Mürish Sungur (?).

İster inan ister inanma Torpil belgesi

Aşağıdaki iki belge şu anda Kuşadası belediye başkanı Lütfi Suyolcu'nun kardeşleri tarafından kullanılmak üzere bu sayfada yer almıştır. Elektriğiniz mi sık sık kesiliyor, suyunuz mu akıyor, yolunuz çukurlarla mı dolu. Bu belgelerle Kuşadası Belediyesi'ne başvurun. Bunun tilsimini gözlemlenizle görün.

Not: Bu belgeler L. Suyolcu'nun Talas ve Tarsus kimlikleridir.

↑ Lütfi Suyolcu (aşağıda ve yukarıda) görev başında. ↓

Since August 1989, Lütfi Övençoğlu is with SurMet GmbH in Aachen, West German, a hi-tech German company specialized in explosive/dynamic compaction for military applications and manufacture of aerospace components. He is also leading a R&D project funded jointly by TUSAS and the U.S. Air Force. Recently, he has earned the title of "Doçent" in the field of MSE under the auspices of ODTÜ.

He can be contacted at this address:

Doç. Dr. M. Lütfi Övençoğlu
SurMet Impulsetechnolgien
GmbH + Co. KG
Jülicher Straße 336
Aachen Technologie Centrum
D-5100 Aachen, West
Germany
Tel: (49)241 - 1822190-93

Filiz Özgüven Galatalı 1958 İzmir Amerikan Kız Kolejinden mezun oldu. 1961 Güzel Sanatlar Akademisi Süsleme Bölümünü bitirdi. 1961/1962 Fulbright ile ABD'de incelemelerde bulundu. 1965 Güzel Sanatlar Akademisinde Asistanlık yaptı. Bugüne kadar 1 kişisel sergi, yurt içi ve yurtdışında 15 karma sergiye katıldı. 1972 yılında Uluslararası Seramik Akademisi asil üyeliğine seçildi.

Sadiye (Atak) Özülkü (ACI 72)
Ümit Özülkü (TAC 60)

Prof Dr. Özülkü (silent partner) Tekfen Holding Baş Hukuk Müşavirliğini sürdürüyor. Tüm yerli ve yabancı yatırımcılara ve bankacılara yönelik hizmet vermek üzere Poroy - Oğuzman - Özülkü olarak ortak avukatlık bürosu açmış bulunuyoruz.

"Beşi bir yerde", 3 Talas/Tarsuslu, Cengiz Çandar, Mete Akyol, Uluç Gürkan, bir ÜAKL'li, Nilüfer Ünver ve bir İAKL'li, Çiğdem Kömürcüoğlu Güneş gazetesinde biraraya geldiler.

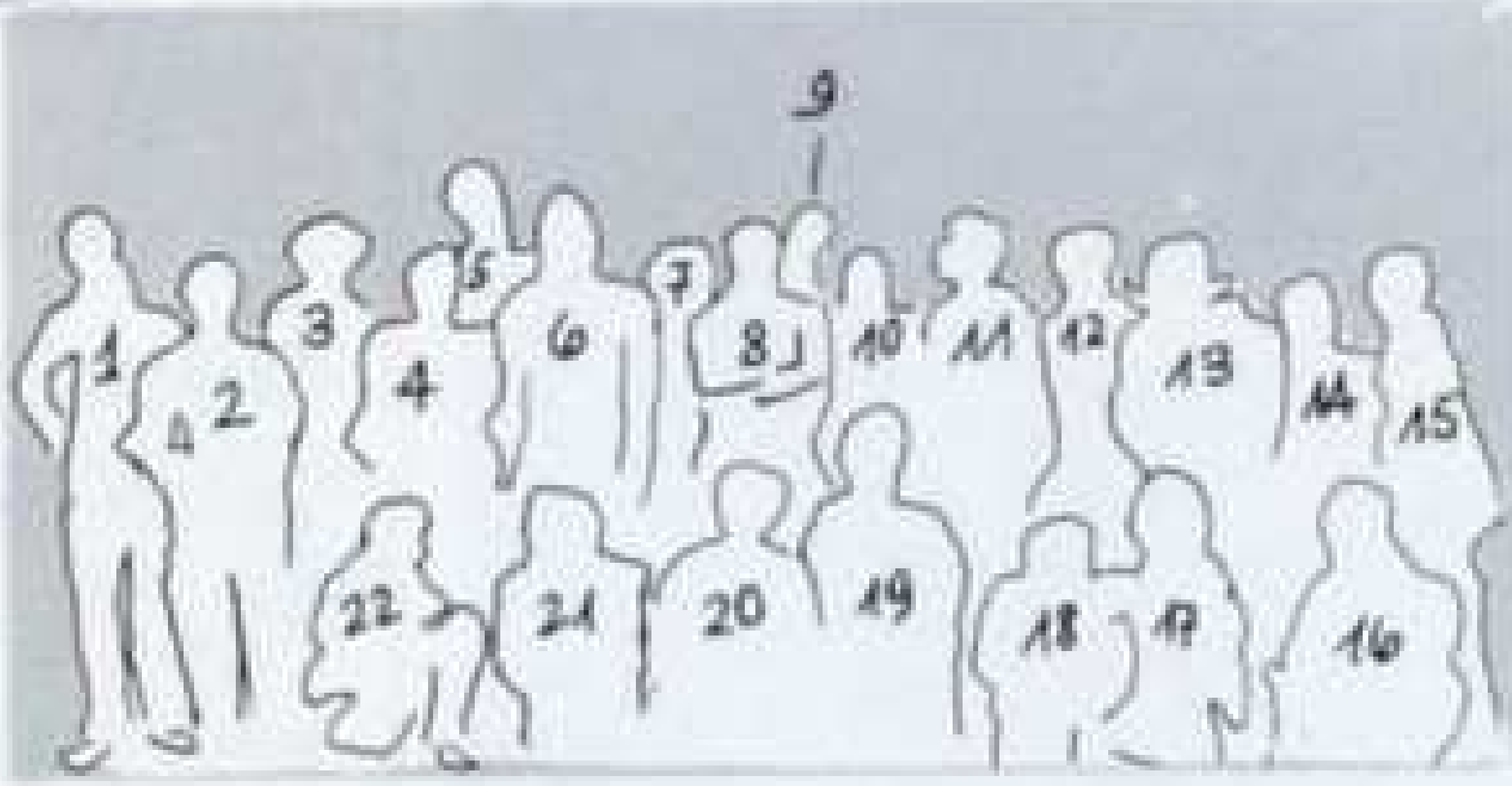
ÇOCUKLARIMIZ İÇİN

Annemi, babamı, kaynanamı, dedemi tanıdın mı?

"Bir bilmecem var çocuklar!"
Ferit Selamoğlu

- 1- Ferit Selamoğlu
- 2- Henri Kasapçı
- 3- George Hanna
- 4-
- 5-
- 6- Kamil
- 7-
- 8-
- 9- Cemil Ayaydın

- 10-
- 11- Sefa
- 12- Erol Yazıcıoğlu

13- Erdoğan Tanbay
(silhouette kulakları biraz fazla yelken oldu kusura bakmasın!)

14-
15-
16'dan 21'e kadar,
Prep. deki bebeler.
22- Erdoğan Öney
Boş bırakılanların
isimlerini hatırlayamadım. Beni
bağışlasınlar.

Before

After

Seniors at last! Teachers too. Guess who.

Tanıdılar kazandılar!

Halime Aynibal Demirkan'ın oğlu Murat ve Ayşe (Güres) Aka'nın kızı Zeynep annelerini tanıdılar güzel kitaplar kazandılar.

Bu benim annem, Halime
Murat Demirkan

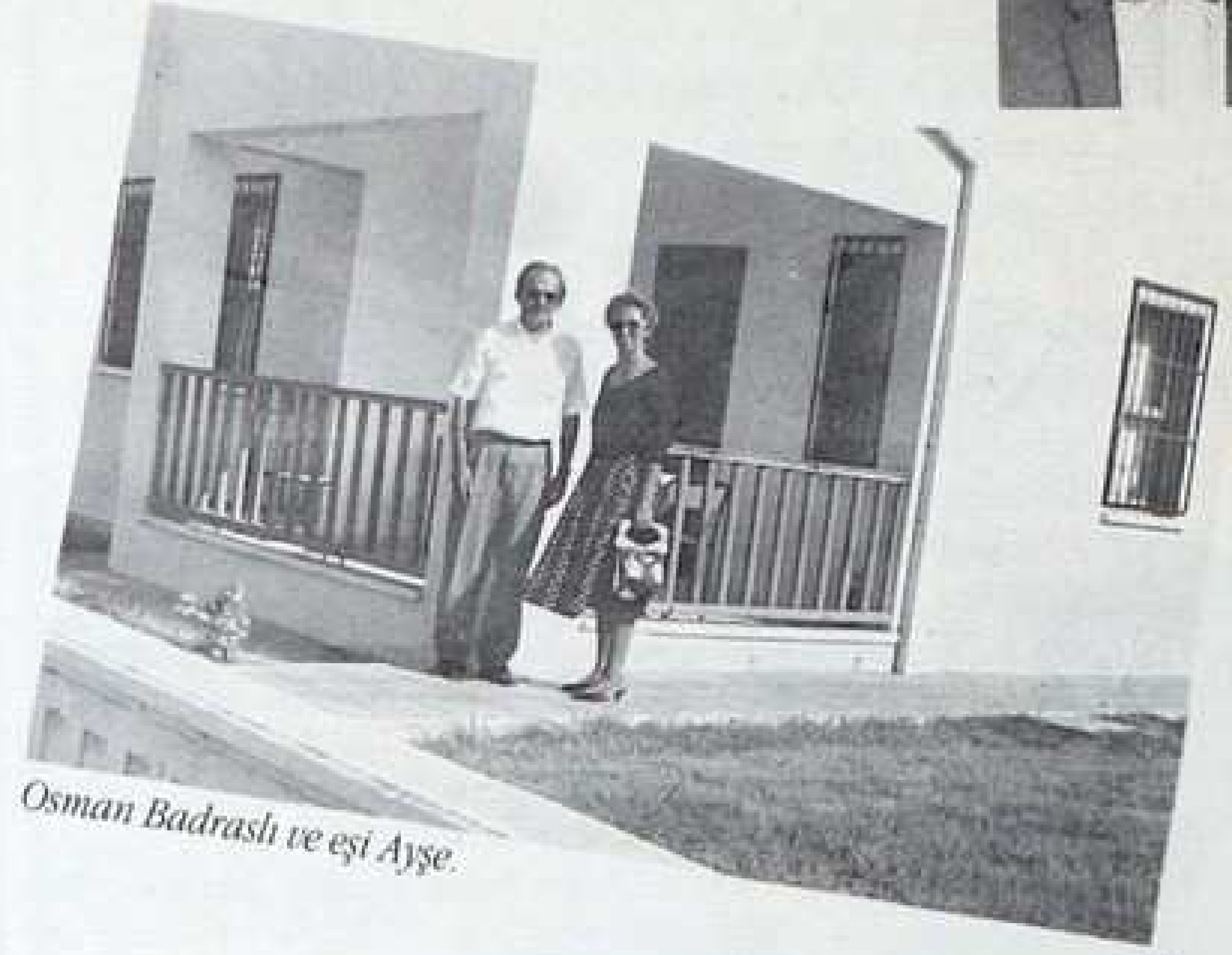
Haydar Hoca'nın seyahatnamesi

"Gidelim yalı yalı"

Tarsus'tan 17 Eylül'89 günü, özlemlerimi gidermek için yola çıktım... Antalya'lılar, İzmir'liler çağırıyorlardı. Yıllar olmuştu birbirimizi görmeyeli... Side'de Zeki Demirci (56) ailesi, Antalya'da Gazanfer Gençer (75), Prof. Dr. Erdoğan Altınel (55), İzmir'de Kürşat Pura (68), eşleri, çocuklarıyla öyle sıcak karşıladılar ki mutluluğumu anlatacak söz bulamıyorum. Söke Kaymakamı Osman Badraslı ve eşi ile yıllar sonra eski günlerle döndük, Güllük'teki Kaymakam lojmanında. Bodrum'da Manastır otelinin müdürü Mümtaz Göztepe iyi ve olgun bir iş adamı ciddiyetiyle otelinin başında. Kuşadası Belediye Başkanı Lütfi Suyolcu yaptı yine yapacağını, hınzırlık yapmadan durur mu? Yalnız kaldım Kuşadası'nda ... 14 yıl önce 2 yaşında olan Çağrı'yı göremedim. İzmir'deki akşam yemeğinde Robeson'lar (Çaka Bey okulunda İngilizce öğretmenliğine başlamış), Ahmet Boyacıoğlu, Kürşat Pura, Haldun Çatıkkaş, Doç. Dr. Şahin Tekeli, Saffet Esen, Sermet Tuna, Metin Özcengiz, Ali Cengiz Gürsoy (artık sâliye sâli demiyormuş), Fatih Özbayrakçı ve de Talas'tan Doç. Opt. Dr. M. Doğan Özkul ve eşleri ile güzel, içten duygularla dolu gece geçirdik. Pazar günü Gümüşdüz'de sıcak bir ortamda yemek yedik. İzmir'liler öyle kaynaşmışlar ki eş ve çocukları ile, okul arkadaşlığını eşlerine ve çocuklarına da aşılamışlar. İzmir'den Gömeç'e... 24 yıl olmuş Hüsnü Himam'ı görmeyeli. İki gece misafir oldum Himam ailesine... Bütün uğradıklarım gibi ısrarla yine çağırdılar...Oran'ı gezdik, Ören'de gurubu seyrettik, çayımızı yudumlarırken... Hepinize sevgiler çocuklar, mutluluk yoldaşınız olsun, yaşama gücüne ve sevincime katkılarınıza şükranlarımı sunarken gözlerinizden öperim.

Gümüşdüz'de.

Osman Badraslı ve eşi Ayşe.

Zeki Demirci ve eşi Güler torunları Emir ile Karaelmas Ali'nin babçesinde.

Alma Mater/Sahibi: Sağlık ve Eğitim Vakfı adına İbrahim Yılmaz Poda/Yazı İşleri: Müjde Tekil/Yönetim Yeri: Rıza Paşa Yokuşu 50/12-B
Tel: 527 81 00-512 18 78/Basıldığı Yer: Yazır Matbaacılık Alma Mater Komitesi: Mete Akyol (TAL/TAC): 516 66 00 (20 hat)-520 99 82 (direkt), Mehmet Şahinoğlu (TAL/TAC): 179 10 53-131 21 21, Ceyda Aydede (IAKL): 175 72 10 (5 hat), Esma Çırpanlı (IAKL): 9 (51) 36-55 10, Betül Özkulahçı (ÜAKL): 333 10 57/5282, 355 38 70, Müjde Tekil (ÜAKL): 148 60 65.

O "dersinizi" hiç unutmadım Mr. Maynard

Dr. Richard Maynard'ın anısına...

İsmet Akyol

"No smoking" kampanyası Türkiye'de ilk kez, galiba Tarsus Amerikan Koleji'nde başlatılmıştı.

Kimi öğretmenlerimiz kendilerinin, böylesi bir kampanyayı uygulamak için özel olarak dünyaya getirildiklerine inanıyorlardı.

Bu inançları, herbirinin ders saatleri dışında birer Sherlock Holmes kesilmelerine fazlasıyla yetiyordu.

"Derste öğretmen, ders dışında dedektif" özellikleri, "No smoking" kampanyasının doğuştan gönüllü erlerine, bir çeşit "çift kişilik" sahipliği de veriyor gibi geliyordu bize o zamanlar.

Sınıfta, öğretim ve eğitim konusundaki üstün yetenekleriyle tümümüzün gözünde ve gönünde kesin bir saygınlığa sahip bu öğretmenlerimiz, dedektiflik kimliklerini takındıklarında ise, sigara içici öğrencileriyle, seyrine doyum olmaz bir "Tom and Jerry" ikilisi oluştunuyorlardı.

Sigara içiciler, ister ağaç arkalarında, ister tuvalet kapısı arkalarında olsun, bulabildikleri hemen her "delik"te sigaralarını içebilme özgürlüğü savaşı verirken, dedektifler ise, "Duman yükselen her yerde, kesinlikle sigara içen bir öğrenci vardır" atasözü doğrultusunda, gördükleri her dumanın köküne koşuyorlardı.

Bu "Tom and Jerry" koşuşmalarının bilmem, on yüz bin kaçınıcısında, nasıl olabildiyse oldu, bizim "derste öğretmen, dışarda dedektif" tiplerden birinin pençesi, gömleğimin yakasını yakaladı.

Okul Müdürü Mr. Richard Maynard'ın karşısında birgün sonra sanık sıfatıyla yerimi aldım.

Sigara içtiğim suçuyla itham ediliyordum.

"Mr. Avery seni, bahçede sigara içerken yakalamış"

diyerek, bir çeşit iddianame okuması yaptı Mr. Maynard. Sonra da, savunma hakkımı tanıdı:

"Evet, söyle bakalım" dedi "Ne diyorsun? Sigara içiyor musun, içmiyor musun?"

Atatürk, "müşkillerin halinde İsmet Paşa'ya başvurulması" gerektiğini bildirilmiştir ya... Atatürk'ün, yerine getirmekten kaçındığım tek buyruğu, işte bu olmuştur her zaman.

"Müşkil mevkide kaldığım hallerde" ben, İsmet Paşa yerine, Sir Laurence Olivier'e başvurmuşumdur, hep.

Yine öyle yaptım ve... Laurence Olivier'e "sir"lük kazandıran o üstün yeteneği bile zaman zaman ikinci plana itiveren "özel yeteneğimi" kullandım:

Ben, ha? dedim hayretle "Sigara ve ben... İnanın, Mr. Maynard, sizin karşınızda olmasaydım, kendimi tutamayıp, kahkahalarla gülerdim böylesine bir yakıştırma karşısında."

Mr. Maynard, kıstığı gözleriyle dikkatle inceledi beni.

"Peki, Mr. Avery seni yakalayıp, Disiplin Kurulu'na verilmek üzere bana gönderdiğinde, hiç merak etmedin mi niçin yakalandığını?"

Mr. Avery gömleğimin yakasını yakalayabildiğinde, ben onun önünde, o benim arkamda, okul bahçesinin çevresindeki üçüncü turumuzu atıyorduk.

Ortada yasal bir "caught on act" olayı yoktu. Çünkü elimdeki sigarayı, daha birinci tura başlamadan yok etmiştim.

Mr. Maynard'ın sorusunu, yine Sir Lawrence yeteneğimle yanıtladım:

"Sonunda seni yakaladım diyerek sevincini belirtti ve ertesi gün de gelip sizi görmemi söyledi bana" dedim "Beni sigara içmekle itham edeceğini, vallahi gülmem tutuyor, rüyamda görsem inanmam..."

"Peki, Mr. Avery sana, ertesi gün beni görmeni söylediğinde, onun seni hangi suçla itham ettiğini hiç merak etmedin mi?"

Sir Lawrence yine yetiştirdi imdadıma:

"Bunu hiç merak etmedim, efendim" dedim "Çünkü biliyordum onun beni niçin cezalandırmak istediğini."

"Söyle, ben de öğreneyim" dedi Mr. Maynard "Evet... Niçin?"

Bir sahne önceki saflığı ve çocuksuluğumu, bu sahnede de sürdürdüm:

"Çünkü ben bahçede çok koşuyordum ve terliyordum, efendim" dedim

"Sonra da, bu durumda hiç yapılmaması gereken bir şey yapıyordum ve..."

"Evet, ne yapıyordun?"

"Musluklara gidip, soğuk su içiyordum, efendim."

Mr. Maynard o gün, ya sözlerime şahiden inandı... Ya da üstün rol yeteneğime hayran kaldı.

Bu iki nedenden hangisi geçerli oldu, bilmiyorum.

Fakat, Disiplin Kurulu'na verilmemiş, "sigara içici" damgası yemediğimi, temize çıktığımı çok iyi biliyorum.

...

Bu olaydan sonra tam iki ay süreyle, ders dışında bahçede, ya da tuvalet-banyo külliyesinin çevresinde hep, ellerimi ceplerime koyup, ısıklı "Avaramı" şarkısını çalarak salına salına yürüdüm, durdum.

"Sir Lawrence Olivier yeteneğimi" keşfedebilen ender bir kaç yönetici arasında ilk sıralarda bulunan Mr. Avery ise, sekiz on adım arkamda, o da tam iki ay süreyle, kimi zaman gökteki bulutları seyrederek, kimi zaman ağaçların en tepelerindeki yaprakları gözleriyle okşayarak ve benim rol yeteneğimi taklit etmeye heveslenerek dolaştı durdu. Sözüm ona, ben onun arkamda beni izlediğinin farkında değildim... O da, sanki beni izlemiyormuş da, sağlıklı yaşam yürüyüşü yapıyormuş gibi roller oynadı, durdu.

Birlikte "ultra slow-motion" bir Tom and Jerry kovalamacası oynadık ama...İkimiz de sanki bu havalarda değil de, kendi havalarmızdaymışız oynadık, ayrı ayrı.

Sonunda, nasıl olduysa oldu, olmaması gereken oldu.

Ve Sherlock Holmes Mr. Avery, beni elimde sigarayla yakalamayı başardı.

Mr. Maynard'ın karşısına iki ay aradan sonra bir kez daha çıktığımda, beni artık değil Sir Laurence'in Sir Winston Churchill'in bile kurtaramayacağını biliyordum.

"Mr. Avery seni sigara içerken yakalamış, doğru mu?"

"Evet, Mr. Maynard... Doğru."

"İki ay önce terli terli soğuk su içtiğin için yakalandığını sandığında da aslında sigara içerken yakalanmıştın, değil mi?"

"Evet Mr. Maynard."

"Yani sen o gün bana yalan mı söylemiştin?"

"Evet, Mr. Maynard... Yalan söylemişim size, o gün."

Disiplin Kurulu'nda yargılanmak, bir yatılı öğrenci için "idam" hükmündedir.

Ben de "idam hükmümüm tebliği"ni beklerken, Sir Olivier'i de, Sir Churchill'i de, İsmet Paşa'yı da bir kenara itmiş, kendimi Allah'a emanet etmişim.

Allah'tan başka kimse kurtaramazdı beni, çünkü.

O nedenle de, "Allah'ım birsin ve billahi nursun" diye içimden, özel düşüncelerimi geçirmeye başladım.

Mr. Maynard, "Hüküm tebliği" yerine, biraz önceki son sorusunu bir kez daha sordu:

"Yani sen o gün bana yalan mı söylemiştin?" dedi.

"Evet, Mr. Maynard... Size yalan söylemişim o gün."

Hiç beklemediğim bir söz yankılandı kulaklarımda:

"Tebrikler, Mete... Bu iki ay içinde, büyük ilerleme yapmışsın... Yalan söylememeyi öğrenmişsin ve bak şimdi, ne güzel, doğruyu söylüyorsun. Bu iki ay içinde, doğru söylemeyi de öğrenmişsin... Çok büyük bir ilerleme, bu... Seni tebrik ederim..."

Heykelleştim, kaldım.

Mr. Maynard elini uzattı, heykelleşmemi yumuşatıp, kolumu hareket ettirebilmemi sağladı ve sımsıcak sıktı elimi:

"Tebrik ederim seni" dedi bir kez daha "Gerçekten tebrik ederim seni..."

Başka bir şey de söylemedi, Disiplin Kurulu'na da veremedi beni.

...

Bizim sınıfın tüm kadrosu, özel sorgulanmamın sonucunu bekliyordu.

"Paçayı yine kurtardın mı, yoksa bu kez kaptırdın mı?" dedi biri.

Ona "Kes, lan..." diye bağırıldığını hatırlıyorum.

Sonra... Bir başka arkadaşımın, "Varmayın üstüne... Belli ki yemiş idamı" diye tüm sınıfı susturduğunu hatırlıyorum.

Daha daha sonra ise... Tarsus'u hatırlıyorum... Oraya öğretim için gönderildiğimi hatırlıyorum... Öğretimden bile çok, eğitiminden yararlandığımı hatırlıyorum ve...

Derste "öğretici" kimlikleriyle tanıdığımız, ders dışına çıktıklarında kendilerine dedektif kimlikleri yaptırdığımız öğretmenlerimizin, meğer ne değerli "eğitim"ci kimlikleri taşıdıklarını ise, yıllar sonra biz okul dışına çıktığımızda a. layabildiğimizi hatırlıyorum.